

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 736

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 31 octombrie 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 705 din 11 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ale art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2–5
Decizia nr. 723 din 13 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. 1 și art. 376 alin. 1 din Codul de procedură civilă	5–7
Decizia nr. 738 din 13 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 ¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 59 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	7–8
Decizia nr. 782 din 20 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România	9–10
Decizia nr. 787 din 20 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 40 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	10–12
Decizia nr. 800 din 27 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România	12–13
Decizia nr. 835 din 2 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	14–15
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
118. — Ordonanță de urgență pentru completarea titlului VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	15–16
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 705**

din 11 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ale art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ale art. 89 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Ileana Butar în Dosarul nr. 1.179/108/2007 al Tribunalului Arad – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 756D/2007, având obiect identic, excepție ridicată de Maria Benceu în Dosarul nr. 1.237/108/2007 al Tribunalului Arad – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 756D/2007 la Dosarul nr. 715D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 24 aprilie 2007 și 8 mai 2007, pronunțate în dosarele nr. 1.179/108/2007 și nr. 1.237/108/2007, **Tribunalul Arad – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ale art. 89 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția a fost ridicată de Ileana Butar și Maria Benceu, cu prilejul soluționării cererilor de anulare a deciziilor Casei Județene de Asigurări de Sănătate Arad privind plata contribuției la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate.

În motivarea excepției, autorii acesteia susțin că art. 208 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 este contrar dispozițiilor constituționale care garantează dreptul la ocrotirea sănătății, întrucât condiționează accesul la serviciile medicale de dobândirea calității de asigurat. Alin. (3) lit. e) al aceluiași articol, care prevede obligativitatea contribuției la asigurările sociale, este neconstituțional față de dispozițiile art. 47 alin. (2) din Constituție care consacră dreptul cetățenilor de a beneficia de măsuri de asistență socială. În același timp, alin. (6) al art. 208 încalcă principiul constituțional al libertății individuale, întrucât, deși permite funcționarea unui sistem alternativ de asigurare medicală, nu lasă posibilitatea cetățenilor de a alege doar pe cel considerat mai convenabil. În ceea ce privește dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006, autorii excepției susțin că acesta este contrar principiului constituțional al egalității în drepturi, deoarece obligă persoanele care realizează venituri din activități independente să contribuie la asigurările sociale de sănătate cu cel puțin contribuția corespunzătoare salariului minim pe țară, deși veniturile realizate ar putea fi mai mici decât acest prag. În același timp, acest text de lege este inechitabil și pentru că, dat fiind specificul activităților independente, contribuția lunară are un quantum diferit, însă pachetul de servicii medicale asigurat este același. Referindu-se la dispozițiile art. 259 din Legea nr. 95/2006 și art. 89 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, autorii excepției arată că

aceste texte de lege sunt contrare art. 16 alin. (1), art. 53 și art. 15 alin. (2) din Constituție. Astfel, consideră că statul se află într-o poziție privilegiată față de contribuabili, întrucât drepturile sale de creanță se prescriu într-un termen mai lung, respectiv de 5 ani. În sfârșit, în opina lor, este încălcat și art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece, în cazul în care acțiunea s-ar judeca în fond și s-ar stabili că termenul pentru care casa județeană de asigurări de sănătate poate să calculeze retroactiv contribuția este de doar 3 ani, corespunzător termenului de prescripție aplicabil drepturilor de creanță ale contribuabililor, atunci s-ar schimba și suma datorată către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate.

Tribunalul Arad – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece textele de lege criticate sunt în concordanță cu prevederile constituționale, fapt confirmat și de jurisprudența Curții Constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, referindu-se la art. 322 din Codul de procedură civilă, arată că stabilirea unor motive expres și limitativ prevăzute de lege în care o cale de atac extraordinară se poate exercita, precum și limitarea admisibilității ei numai la anumite hotărâri judecătorești nu îngăduiesc liberul acces la justiție, prevederile criticate fiind în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, referitoare la stabilirea prin lege a competențelor instanțelor judecătorești, și cu cele ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac. În ceea ce privește celelalte dispoziții de lege criticate de autorul excepției, Guvernul, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, arată că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

Avocatul Poporului consideră că toate textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece acestea nu contravin, ci, din contră, exprimă preocuparea statului pentru ocrotirea igienei și sănătății publice, fără a institui măsuri discriminatorii și fără a aduce atingere dreptului la libertate individuală ori siguranței persoanei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006.

Curtea constată că ulterior sesizării sale prevederile art. 259 alin. (7) și (8) din Legea nr. 95/2006 au fost modificate prin art. I pct. 20 din Legea nr. 264/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 27 iulie 2007, iar, în noua redactare, soluția legislativă criticată de autorul excepției se regăsește în alin. (7) lit. b) al art. 259 din lege. În ceea ce privește alin. (8) al aceluiași articol, Curtea constată că, în mod asemănător redactării anterioare, și acesta face trimitere la termenele de prescripție privind obligațiile fiscale, păstrându-se astfel soluția legislativă criticată de autorii excepției.

De asemenea, autorii excepției critică și prevederile art. 89 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, text de lege care, în urma republicării acestui act normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, a devenit art. 91.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6) din Legea nr. 95/2006:

„(1) *Asigurările sociale de sănătate reprezintă principalul sistem de finanțare a ocrotirii sănătății populației care asigură accesul la un pachet de servicii de bază pentru asigurați.[...]*

(3) *Asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar, iar obiectivele menționate la alin. (2) se realizează pe baza următoarelor principii: [...]*

e) *participarea obligatorie la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru formarea Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate; [...]*

(6) *Asigurarea voluntară de sănătate nu exclude obligația de a plăti contribuția pentru asigurarea socială de sănătate.”;*

— Art. 257 alin. (2) lit. b): „(2) *Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra: [...]*

b) *veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;”;*

— Art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8): „(7) *Persoanele care au obligația de a se asigura și nu pot dovedi plata contribuției sunt obligate, pentru a obține calitatea de asigurat: [...]*

b) *să achite pe întreaga perioadă a termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale contribuția legală lunară calculată asupra veniturilor impozabile realizate, precum și obligațiile fiscale accesorii de plată prevăzute de Ordonanța Guvernului*

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă au realizat venituri impozabile pe toată această perioadă; [...]

(8) Pentru situațiile prevăzute la alin. (7) termenele de prescripție privind obligațiile fiscale se calculează începând cu data primei solicitări de acordare a serviciilor medicale, la notificarea caselor de asigurări de sănătate sau la solicitarea persoanelor în vederea dobândirii calității de asigurat, după caz.”;

— Art. 91 din Codul de procedură fiscală: „(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.”

În opinia autorilor excepției, textele de lege criticate încalcă următoarele prevederi constituționale: art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii; art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări; art. 23 alin. (1) privind inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței persoanei; art. 34 alin. (1) privind garantarea dreptului la ocrotirea sănătății; art. 47 alin. (2) privind dreptul cetățenilor la asigurări sociale și la măsuri de asistență socială; art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți; și art. 56 referitor la contribuțiile financiare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), precum și cele ale art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași texte constituționale și sub aspectul aceluiași critici ca și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 934 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2007, Curtea a statuat că aceste texte de lege nu contravin art. 16 alin. (1), art. 23 alin. (1), art. 34 alin. (1), art. 47 alin. (2) și art. 56 alin. (2) din Constituție și a respins, în consecință, excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că sistemul asigurărilor sociale de sănătate își poate realiza obiectivul principal datorită solidarității celor care contribuie, astfel că art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6) din Legea nr. 95/2006 reprezintă de fapt o expresie a prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor.

În ceea ce privește conformitatea textelor de lege criticate cu dispozițiile art. 23 alin. (1) din Constituție, Curtea a statuat că

„respectarea obligațiilor ce revin cetățenilor potrivit legislației în vigoare nu poate fi privită ca o violare a libertății individuale și a siguranței persoanei”.

Referindu-se la constituționalitate art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006, prin aceeași decizie Curtea a arătat că „este firesc ca valoarea contribuției să difere de la persoană la persoană, în funcție de quantumul veniturilor realizate. Această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectiv deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, aplicabil în materia asigurărilor sociale de sănătate”.

De asemenea, Curtea a reținut că „principiul constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale pentru suportarea cheltuielilor publice impune diferențierea contribuției persoanelor care realizează venituri mai mari. De altfel, cota de contribuție, exprimată procentual, este unică, neavând caracter progresiv, astfel că diferența valorică a contribuției este determinată de nivelul diferit al venitului”.

În sfârșit, Curtea a reținut că „legiuitorul, având în vedere situația specifică a diferitelor categorii de persoane asigurate, în funcție de proveniența veniturilor, a înțeles să stabilească un tratament juridic diferențiat sub aspectul veniturilor în raport cu care se stabilește contribuția lunară” și a constatat că „nu doar în cazul persoanelor care obțin venituri din activități independente minimul veniturilor față de care se calculează contribuția îl reprezintă salariul de bază minim brut pe țară, ci și persoanele prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 se află în aceeași situație”.

Având în vedere că în cauză nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei invocate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 coroborate cu cele ale art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, Curtea constată că autorii excepției au în vedere diferența dintre termenele de prescripție a drepturilor contribuabililor și a celor ale instituțiilor publice.

În ceea ce privește diferența de regim juridic pe care legiuitorul o instituie între drepturile de creanță ale instituțiilor publice și drepturile de creanță ale celorlalte persoane, Curtea apreciază că sunt relevante considerentele Deciziei nr. 158 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, în care a reținut, în esență, că respectarea exigențelor constituționale privind ocrotirea unor interese naționale, de interes general, ce se sprijină pe contribuțiile prin impozite și taxe la cheltuielile publice ale cetățenilor, justifică poziția privilegiată a statului în raport cu celelalte subiecte de drept, sub aspectul protecției acordate drepturilor de creanță.

În speță, Curtea observă că instituțiile publice care asigură colectarea contribuțiilor către Fondul național unic de asigurări

sociale de sănătate urmăresc asigurarea unui interes general, respectiv îndeplinirea obligației statului de a ocroti sănătatea publică, ceea ce justifică de asemenea protecția deosebită acordată drepturilor de creanță ale acestor instituții.

În sfârșit, analizând susținerile autorilor excepției, referitoare la încălcarea principiului constituțional al neretroactivității legii,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și art. 29 din Legea nr. 47/1992,

Curtea constată că dispozițiile de lege criticate prevăd obligația plății contribuției de asigurări de sănătate pentru o perioadă anterioară în sarcina celor care aveau această obligație, dar nu au îndeplinit-o. Astfel, Curtea reține că obligarea la plata contribuției prevăzute de lege și anterior nu poate fi privită ca având un caracter retroactiv.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ale art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Ileana Butar și Maria Benceu în dosarele nr. 1.179/108/2007 și nr. 1.237/108/2007 ale Tribunalului Arad – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 723

din 13 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. 1 și art. 376 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. 1 și art. 376 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Pers Robinson” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 16.141/299/2006 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 16.141/299/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. 1 și art. 376 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Pers Robinson” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia consideră că textele de lege criticate sunt neconstituționale deoarece creează o inegalitate între creditorul care execută hotărârea definitivă, ce nu este irevocabilă, și

debitorul care va fi supus executării silită înainte de soluționarea recursului. Este încălcat, totodată, dreptul de proprietate al debitorului, întrucât prin executarea silită a unei hotărâri definitive care nu este irevocabilă există posibilitatea ca debitorul să fie deposedat de bunurile proprietatea sa și în situația câștigării recursului să nu mai fie posibilă întoarcerea executării.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, prin investirea cu formulă executorie a unei hotărâri judecătorești definitive care nu este irevocabilă și a executării acesteia se încalcă principiul egalității în drepturi a părților, creându-se o inegalitate între creditor și debitor. Așa fiind, cu toate că există posibilitatea ca recursul să fie admis, se permite pe această cale, în mod greșit, ca executarea silită să aibă loc înainte de soluționarea irevocabilă a litigiului.

Totodată, dreptul debitorului la apărare este garantat numai până la soluționarea definitivă a procesului, cu toate că acesta ar trebui să beneficieze de respectivul drept și în faza de recurs a procesului.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că executarea hotărârii definitive se face pentru valorificarea neîntârziată a dreptului celui care a câștigat procesul și că părțile au acces egal la justiție și la un proces echitabil, iar debitorul are la dispoziție garanții procedurale care îi permit să se adreseze instanței, să solicite suspendarea executării sau chiar anularea titlului care se execută.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 374 alin. 1 și ale art. 376 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 374 alin. 1: „*Hotărârea judecătorească sau alt titlu se execută numai dacă este investit cu formula executorie prevăzută de art. 269 alin. 1, afară de încheierile executorii, de hotărârile executorii provizorii și de alte hotărâri sau înscrisuri prevăzute de lege, care se execută fără formula executorie.*”;

— Art. 376 alin. 1: „*Se investesc cu formula executorie prevăzută de art. 269 alin. 1 hotărârile care au rămas definitive ori au devenit irevocabile, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri, pentru ca acestea să devină executorii, în cazurile anume prevăzute de lege.*”

Excepția de neconstituționalitate este raportată la următoarele prevederi constituționale: art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare, art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, art. 124 alin. (2) potrivit căruia „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, art. 129 referitor la folosirea căilor de atac și art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, în condițiile legii organice.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 376 alin. 1 din Codul de procedură civilă, prin raportare la prevederile art. 16 alin. (1) și (2), art. 44 alin. (1) și (2) și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală, s-a pronunțat prin Decizia nr. 45 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 8 martie 2005, și prin Decizia nr. 559 din 16 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 9 februarie 2005, în sensul respingerii acesteia.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut, în esență, următoarele: adoptarea reglementării criticate a fost impusă de preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității în derularea procedurii de executare silită.

Totodată, Curtea a constatat că nu se încalcă principiul egalității între părțile în litigiu, deoarece acestea se află în situații diferite și nu pot beneficia de același tratament.

De asemenea, Curtea a mai reținut că executarea unei hotărâri judecătorești definitive, dacă obiectul ei este material sau evaluabil în bani, poate determina diminuarea patrimoniului celui executat sau poate atinge unele atribute ale dreptului de proprietate, dar nu poate fi considerată ca fiind contrară garantării și ocrotirii proprietății.

Curtea a mai statuat că invocarea ca text de referință a art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală este lipsită de relevanță, domeniul de incidență al acestora fiind cu totul altul decât acela al normei procedurale criticate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele din deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Cu acest prilej, Curtea mai observă că prevederile legale criticate nu aduc atingere nici dispozițiilor art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1) și art. 129 din Constituție, întrucât autorul excepției are

posibilitatea să se apere prin toate mijloacele procedurale executarea însăși, să ceară suspendarea executării ori legale, să exercite căile de atac, să conteste titlul executoriu ori întoarcerea acesteia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. 1 și art. 376 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Pers Robinson” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 16.141/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 738

din 13 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 59 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 59 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dan Păcureanu în Dosarul nr. 922/114/2007 al Tribunalului Buzău – Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că, la dosar, autorul excepției a depus concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției, iar cealaltă parte a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea excepției.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 922/114/2007, **Tribunalul Buzău – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 59 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.**

Excepția a fost ridicată de Dan Păcureanu într-o cauză având ca obiect recursul împotriva unei sentințe judecătorești, calificat inițial drept apel.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispoziția legală atacată este neconstituțională, întrucât, prin limitarea căilor de atac, se împiedică liberul acces la justiție și realizarea unui control judiciar eficient.

Tribunalul Buzău – Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură pe care legiuitorul are libertatea să le instituie în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituția României.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, așa cum a statuat și Curtea în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. 59 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, care au următorul conținut:

— Art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă: *„Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.”;*

— Art. 59 din Legea nr. 18/1991: *„Sentința civilă pronunțată de instanța menționată la art. 58 este supusă căilor de atac prevăzute în Codul de procedură civilă, cu respectarea dispozițiilor legale în materie.”*

Excepția de neconstituționalitate este raportată la următoarele dispoziții cuprinse în Legea fundamentală: art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac, precum și la prevederile art. 6 paragraful 1 privind

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dan Păcureanu în Dosarul nr. 922/114/2007 al Tribunalului Buzău – Secția civilă.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea reține următoarele:

I. Cu privire la critica privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, aceasta s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu prin Decizia nr. 440 din 15 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 octombrie 2005.

Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că, potrivit jurisprudenței sale, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul în toate cazurile la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

Așa fiind, nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 129 din Legea fundamentală.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a statuat că dreptul de acces la tribunale nu este absolut și că, fiind vorba despre un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept (Cauza „Golder împotriva Regatului Unit”, 1975). Pentru aceste motive nu poate fi reținută nici încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc în esență aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în decizia menționată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, Curtea observă că autorul excepției nu indică niciun motiv pentru care acestea ar fi neconstituționale.

Curtea constată astfel că excepția este inadmisibilă deoarece nu a fost motivată, așa cum prevede art. 10 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia *„Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”*.

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 782

din 20 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilie 96” — S.R.L. din comuna Cobadin, județul Constanța, în Dosarul nr. 1.086/256/2007 al Judecătoriei Medgidia.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.086/256/2007, **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Transilie 96” — S.R.L. din comuna Cobadin, județul Constanța, într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii introduse de aceasta împotriva unui proces-verbal de constatare a contravenției, încheiat de Direcția Regională de Drumuri și Poduri Constanța.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că taxa de utilizare a rețelei de drumuri naționale instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 contravine principiului justei așezări a sarcinilor fiscale.

Judecătoria Medgidia și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece statul are dreptul exclusiv de a stabili taxele și impozitele pe care înțelege să le perceapă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece tariful de utilizare a drumurilor naționale nu reprezintă o sarcină fiscală, în sensul de impozite sau taxe ce se fac venit la bugetul de stat, ci exprimă prețul oficial stabilit pentru serviciile prestate sau lucrările executate, în funcție de importanța, volumul sau valoarea acestora. Astfel, sumele datorate cu titlu de tarif de utilizare a rețelei de drumuri naționale nu se fac venituri la bugetul național, ci, potrivit art. 12 alin. (1) din ordonanță, se constituie venit la dispoziția Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. și vor fi utilizate în exclusivitate pentru finanțarea lucrărilor de construcție, modernizare, întreținere și reparație a drumurilor naționale, precum și pentru garantarea și rambursarea creditelor externe și interne contractate în acest scop, inclusiv pentru plăți în numele autorității publice contractante, ca urmare a obligațiilor asumate în cadrul contractelor de parteneriat public-privat în sectorul drumurilor naționale și autostrăzilor.

Președinții celor două Camere nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea unor tarife de utilizare a infrastructurii de transport rutier, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002.

Prin Legea nr. 424/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea unor tarife de utilizare a infrastructurii de transport rutier, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2002,

a fost modificat titlul ordonanței, acesta având următorul cuprins: „Ordonanță privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România.”

De asemenea, Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 a mai fost modificată prin Legea nr. 415/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.002 din 1 noiembrie 2004, și prin Legea nr. 101/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 25 aprilie 2007.

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 56 alin. (2) referitoare la așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 introduce tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România pentru toate vehiculele înmatriculate și pentru toți utilizatorii români și străini, structurat în funcție de perioada de parcurs și staționare, încadrarea în clasa de emisii poluante, masa totală maximă autorizată și numărul de axe, după caz. Potrivit art. 15, ordonanța transpune Directiva Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene nr. 62/1999/CE din 17 iunie 1999, cu privire la taxarea vehiculelor de transport marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri, publicată în Jurnalul Oficial al

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilie 96” — S.R.L. din comuna Cobadin, județul Constanța, în Dosarul nr. 1.086/256/2007 al Judecătoriei Medgidia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 787
din 20 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 40 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Antonia Constantin	— procuror
Petre Ninosu	— judecător	Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent
Ion Predescu	— judecător		

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 94 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Angel Constantin Rusu și Magdalena Rusu în Dosarul nr. 13.992/99/2006 al Tribunalului Iași – Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 13.992/99/2006, **Tribunalul Iași – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 94 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Angel Constantin Rusu și Magdalena Rusu în cadrul soluționării unei acțiuni în revendicare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât iau în considerare criteriul valoric în reglementarea căii de atac a apelului, deși ar trebui să se rețină că importanța unei cauze este dată de complexitatea obiectului dedus judecății, iar nu de valoarea bunului.

Tribunalul Iași – Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în acest sens pronunțându-se și Curtea Constituțională.

Președinții celor două Camere nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare și din notele autorului excepției, îl constituie dispozițiile art. I pct. 94 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005.

Curtea constată că în realitate autorul excepției se referă la dispozițiile art. I pct. 40 din această lege, dispoziții care modifică art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și au următorul cuprins:

La articolul I punctul 94, alineatul 1 al articolului 282¹ va avea următorul cuprins:

„Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra dispozițiilor de lege criticate raportate la aceleași prevederi constituționale ca și în cauza de față, s-a pronunțat prin numeroase decizii, statuând că acestea sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 183 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 3 mai 2007, Curtea a statuat că diferențierea hotărârilor care pot fi sau nu pot fi supuse apelului se face pe criteriul valorii obiectului litigiului, iar nu pe cel al averii și, prin urmare, textul legal atacat nu instituie discriminări pe criteriile prevăzute de art. 4 din Constituție, de natură să aducă atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii. Regimul juridic diferit — constând în aceea că hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege nu pot fi atacate cu apel, ci numai cu recurs — este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluția și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 40 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Angel Constantin Rusu și Magdalena Rusu în Dosarul nr. 13.992/99/2006 al Tribunalului Iași – Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 800

din 27 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Ritner Erdesz Bela în Dosarul nr. 176/210/2007 al Judecătoria Chișineu-Criș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece, contrar prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, autorul acesteia nu a formulat o veritabilă critică de neconstituționalitate și nu a indicat textele din Legea fundamentală pretins a fi încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 27 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 176/210/2007, Judecătoria Chișineu-Criș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România. Excepția a fost ridicată de Ritner Erdesz Bela într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că „Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 este neconstituțională” deoarece transpune în legislația internă o directivă cu caracter de recomandare a Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene, referitoare la taxarea vehiculelor grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri, pentru aplicarea căreia Parlamentul României a solicitat o perioadă de tranziție până la 31 decembrie 2011. Ca atare, această taxă este aplicabilă doar vehiculelor grele de marfă, fără a se putea extinde pentru mijloacele de transport în comun cum sunt autobuzele, autocarele sau chiar autoturismele populației. Or, „statul român introduce o taxă pentru ceea ce nu există, fiindcă nu a creat o infrastructură rutieră”, amenzile și sumele ilegale încasate de la contribuabili constituind surse pentru crearea acestei infrastructuri.

Deși, așa cum rezultă din încheierea de sesizare, Judecătoria Chișineu-Criș a solicitat autorului excepției să indice textele din Constituție pretins a fi încălcate, acesta „nu s-a conformat cerințelor instanței de judecată”.

Judecătoria Chișineu-Criș apreciază că textul considerat de autorul excepției a fi încălcat este cel al art. 25 din Constituție, privind libera circulație a persoanelor în țară și în străinătate. Ca atare, opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate, arătând, în esență, că dispozițiile cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 sunt în deplină

concordanță cu prevederile constituționale ale art. 115 alin. (7) privind delegarea legislativă, ale art. 139 referitoare la impozite, taxe și alte contribuții și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul și-a exprimat punctul de vedere prin care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, neindicarea de către autorul excepției a textelor constituționale încălcate conduce la respingerea excepției ca inadmisibilă, având în vedere dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. În legătură cu obligativitatea directivei care a stat la baza emiterii actului normativ criticat, se precizează că, potrivit art. 249 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene, aceasta este obligatorie pentru fiecare stat membru destinat cu privire la rezultatul care trebuie atins, autoritățile naționale având competența de a stabili forma și mijloacele pentru a atinge acest rezultat. Ca atare, în acord cu tratatul și directiva în cauză, tarifarea utilizării infrastructurii de transport rutier a fost introdusă etapizat, chiar înainte ca România să devină stat membru, urmărindu-se armonizarea sistemelor de percepere și instituire a mecanismelor echitabile de suportare a costurilor infrastructurii de către transportatori.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 sunt constituționale prin raportare la dispozițiile art. 25 din Legea fundamentală. Dreptul persoanelor fizice la liberă circulație în țară și în străinătate se exercită în condițiile legii, iar actul normativ criticat nu contravine acestui drept, ci instituie tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aplicat tuturor utilizatorilor români și străini începând cu data de 1 iulie 2002, pentru toate categoriile de vehicule, de transport marfă și transport mixt, destinat transportului de marfă și de persoane.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Ritner Erdesz Bela în Dosarul nr. 176/210/2007 al Judecătorei Chișineu-Criș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că în motivarea ei nu se invocă încălcarea niciunui text din Constituție, deși instanța de judecată a solicitat aceasta.

Criticile formulate cuprind doar afirmații cu caracter general. Or, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește invocarea unui motiv de neconstituționalitate, întrucât astfel ar exercita din oficiu un control de constituționalitate, ceea ce este inadmisibil. În acest sens este și practica jurisdicțională a Curții, de exemplu Decizia nr. 338 din 18 iulie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997, și Decizia nr. 392 din 15 octombrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997.

Așa fiind, întrucât în cauză nu au fost respectate prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 835

din 2 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Cosmin Bogdan Popa în Dosarul nr. 1.350/203/2006 al Tribunalului Alba – Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 179/R/CA din 3 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.350/203/2006, **Tribunalul Alba – Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Cosmin Bogdan Popa.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 190 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 190 alin. (2) din aceeași ordonanță, contravenind art. 44 alin. (8) din Constituție, deoarece „organul de control a procedat abuziv [...], în sensul că înainte de orice apărare, fără să facă vreo dovadă a celor afirmate în procesul-verbal, încălcând prezumția de nevinovăție, fără vreo hotărâre a instanței, a dispus confiscarea și a stabilit o amendă de 30.000 lei, cu mult înainte de a fi stabilită vinovăția, aducându-i o gravă atingere patrimoniului personal. Pe de altă parte, dispozițiile de lege criticate sunt neclare, contradictorii și în forma actuală au un pronunțat caracter ambiguu cu privire la persoanele fizice”.

Tribunalul Alba – Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 190 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, devenit art. 220 alin. (1) lit. c), urmare a republicării ordonanței în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestor prevederi legale, care au următorul cuprins: „*Constituie contravenții următoarele fapte:[...]*

c) deținerea în afara antrepozitului fiscal sau comercializarea pe teritoriul României a produselor accizabile supuse marcării, potrivit titlului VII din Codul fiscal, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false”.

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (8) potrivit cărora „*Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat cu privire la un regim sancționator similar, prin raportare la prevederile art. 44

din Constituție, reținând, în esență, următoarele: garantarea dreptului de proprietate, precum și desfășurarea liberă a unei activități comerciale implică respectarea de către toți comercianții a obligațiilor ce le revin în această calitate; textele constituționale ale art. 44 alin. (1) teza finală și ale alin. (9), care cuprind prevederi referitoare la protecția proprietății private și limitele acestui drept, demonstrează că însăși Constituția exclude protecția bunurilor folosite la săvârșirea unor fapte ilicite sau dobândite prin asemenea fapte; în concordanță cu dispozițiile din Constituție, proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții; potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, „*Averea dobândită licit nu poate fi confiscată*”, ceea ce presupune, per a contrario, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit și deci, este posibilă instituirea unor sancțiuni pentru ipoteza în care deținerea sau comercializarea unor produse de către agenții economici contravin legii. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 105 din 11 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 8 aprilie 2003.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Cosmin Bogdan Popa în Dosarul nr. 1.350/203/2006 al Tribunalului Alba – Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru completarea titlului VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Având în vedere faptul că prin modificările aduse titlului VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, a fost creată posibilitatea pentru beneficiari de a opta pentru acordarea de despăgubiri în numerar,

ținând seama de faptul că până în acest moment cuantumul sumelor ce urmează a fi acordate persoanelor care și-au manifestat opțiunile de acordare a despăgubirilor în numerar depășește resursele financiare alocate din dividendele aferente acțiunilor deținute de stat la Fondul Proprietatea,

în vederea demarării în regim de urgență a procesului de plată a despăgubirilor în numerar și pentru asigurarea resurselor financiare, pentru a asigura o necesitate socială și pentru eliminarea riscului promovării unor acțiuni în justiție împotriva statului român, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — După articolul 14¹ din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, articolul 14², cu următorul cuprins:

„Art. 14². — (1) În completarea surselor de finanțare prevăzute la art. 14¹ alin. (4), în anul 2007 finanțarea despăgubirilor în numerar se asigură și de la bugetul de stat, în limita sumei de 33 milioane lei.

(2) Pentru asigurarea fondurilor prevăzute la alin. (1) se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Economiei și Finanțelor, pentru Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2007, cu suma de 33 milioane lei, la capitolul «Alte servicii publice generale», titlul «Alte cheltuieli», articolul «Despăgubiri civile».

(3) Se autorizează Ministerul Economiei și Finanțelor, la propunerea Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, să introducă modificările prevăzute la alin. (2) în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Economiei și Finanțelor pe anul 2007.”

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian
Președintele Autorității Naționale
pentru Restituirea Proprietăților,
Ingrid Zaarour

București, 24 octombrie 2007.
Nr. 118.

★

RECTIFICĂRI

În tabelul nr. 5 din anexa la Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei și al ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 35/3.112/2004 pentru aprobarea Nomenclatorului calificărilor pentru care se pot organiza programe finalizate cu certificate de calificare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 4 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— la nr. crt. 44, cod nomenclator nr. 7346.1.1, coloana a 5-a „Calificări nivel 1 calificare”, în loc de: „*Imprimatori pe mătase, lemn și textile*” se va citi: „*Imprimator pe mătase, lemn și textile*”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 157132